

Nagyon megtisztelő felkérésre, pár történetem film-'alapanyag'nak

A történeteket összekötő 'szál' okán

„Érintések” címmel

Úgy próbálom leírni, ahogy emlékszem, hogy történt

1., „Az első csók (helyett)”

16 éves voltam. Az osztálytársnőm lassan már hónapok óta nem tudta eldönteni, hogy 'összejöjjön' e velem, vagy nem. Ahogy az nem egyszer lenni szokott, mikor már kezdtem megbékélni ezzel, s így is elfogadni, amit a mélyülő emberi kapcsolat ad, egyik, már szokásossá váló sulis utáni séta közben változtak meg a dolgok.

Kora téli délután volt. Amikor olyanok a fények, mintha Isten, mint egy színházigazgató a készülő darabhoz beltérivé rendeztette volna be az utcát; sűrű, szürke felhőkön át alig szűrődő Napfény, a felhők ilyenkor majd' oly' közelinek tűnnek, mintha felnyúlva, hozzájuk lehetne érni. Nincs még hideg, puha, bensőséges, csendes minden körülünk. Ritka pelyhekben a hó is elkezdett hullni.

Mi is elcsendesedtünk, szinte maguktól történtek meg az első gesztusok, egymásra nézés, kezeink összeérte. A kisváros műv. házának oldalánál lefutó aluljárónál megálltunk. Egy olyan, akkor még sok helyen megtalálható betonhenger-szemetes 'kávájára' ültem, félig felhúztam egyik lábam, másikkal támaszkodtam, Anna elhelyezkedett karomban. Meghittén, mosolyogva, 'milliméterenként' értünk egymáshoz közelebb lelkileg, testileg. Rám jellemzően annyi elhangzott tőlem kábé, hogy „Akkor, most együtt vagyunk?”. Mosolygós, finom biccentés volt a válasz. Már arcunk is összeért, pofink, orrunk simogatta a másikat. Ajkaink a csók felé tartottak. De pillanatok alatt érződött, hogy Anna ezt még nem akarja. Finoman, de határozottan picit elfordította a fejem, és pofim, hosszú, sűrű szempilláival, pillogtatva simogatta meg. Rögtön felfogtam, ez a ki tudja honnan támadt gesztus a csókot kívánja egyszersmind kiváltani és pótolni. Viszonoztam, pofiján, majd pilláink is összeértek, a szempilláink csókolóztak. Elindultunk, egy kis darabon asszem még együtt, kézenfogva, és szinte szavak nélkül elváltunk.

❧ ❧ ❧

2., „Érintés?”

Úgy 20 éves voltam, mikor a helyi műv. ház egyik munkatársa kitalálta, hogy a 'kallódó ifjúságot' el lehetne foglalni a dráma-pedagógia; dráma-játék eszközeivel. Ennek voltak hagyományai a házban; a '90-es évek elején az egyik első dráma-pedagógia 'műhely' itt működhetett. Mint épp akkor alsós kissrác az első helyi 'próba-osztályok' egyikében voltam, akiket ilyen foglalkozásra elvittek, és párad magammal ennek egy ideig még közelében voltam.

Ezt, a későbbit kezdeményező srác ismert engem, úgy is kerültem képbe, mint aki már tudja, mik lehetnek egy ilyen alkalmon. Az akkor megcélzott társaság magva 'deszkás' srácokból állt, mint akiket a műv. házias fiú akkortájt valahonnan megismert, és úgy ítélte, kallódnak. Ehhez, főleg az elején csapódott pár gimis lány, akik máshonnan ismerték műv. házunk, s még páran – kik között, könnyen lehet, inkább kallódtak páran, mint deszkásaink.

Végülis először az akkortájt 'kiszemelt' lány kedvéért mentem el. Meglepődve láttam, hogy v.ki révén ott van gyerekkori legjobb barátom bátyja, és általam ismert baráti köréből is vannak. Örültem neki. Ők voltak ott a legidősebbek, 20-on pár évesek. Az első alkalmakat egy idősebb műv. házias munkatársnő tartotta, mint akinek van már ilyenben rutinja; a dráma-ped. teljes tárházához képest, itt végig csak a dráma-játékok közül a társasjáték jellegűek kerültek elő.

A bemelegítő játékok után /pl.: ketten állnak egymás mögött, az elől levő csukott szemmel hátradől, a hátsó elkapja; bizalom-játék, stb. Bizt. utána lehet nézni többnek könnyen neten is, később könyvtárban is találtam egy kivonatos füzetet, ami csak a játékokat írja le. Szóval ezek után/ a komolyabbak közt került sor arra, amikor körbeülünk, egyikünk csukott szemmel középen ül, és v.ki - általam, aki vállalkozik rá - hang nélkül a középen levőhöz megy, és v.hogy megérinti, ahogy gondolja. Eztán visszaül, a középen levő kinyithatja a szemét, elmondja, milyen érzés volt az érintés, és megpróbálja kitalálni, ki érinthette meg.

Ezt a játékot ezelőtt épp nem ismertem. Amint elmondatott a menete, izzó villanykörteként gyúlt ki a fejemben egy érintés ötlete, érdekesnek éreztem és onnantól csak arra vártam, hogy 'bevetessem'. Rögtön tudtam, ezt én csak olyannál teszem meg, akit rég' ismerek és bizalmam van benne. (Jellemzően rám – most is helyesnek gondolva ezt -, eszembe se' jutott, hogy mondjuk a barátnő-jelöltemnél.) Csak egy ilyen ember volt ott, a régi jóbarátom bátyja. Izgulva vártam, hogy sorra kerül-e, sorra került, izgultam, hogy ne előzzön be mondjuk egyik barátja, és nem előzött. Szóval ő már középen, szeme csukva, jelzem, mennék, jelzik, mehetek. Lassan megközelítettem ültében, mögé álltam és közelébe hajolva, amennyire sikerült, a tarkójára fújtam. Visszaléptem. Érződött a bizonytalanság. Barátom bátyja nehezen döntötte el, hogy egyáltalán meg lett-e érintve. Próbáltuk rávezetni, de a többiek közt is látszott a bizonytalanság, hogy egyáltalán érintés volt-e. Végül kimondta a fújást, mondta, alig érezte, s nehéz lenne leírni, milyen volt – én magamban úgy éreztem, inkább az érintés(?) szokatlansága miatt.

Az is kisült, hogy én voltam, de már mellékesen, mert elvitte a kipattanó vita az érintésről. Meglepődtem, hogy milyen bolydulást váltott ki, az látszott, hogy mindenkit érdekel, és egyszerre zavarba ejt. A vita is ilyen gyorsan zajlott, hamar abba torkolt, hogy szinte szavazásra került, ki szerint érintés. Én hallgatva követtem a történést, annyit hozzátettem, hogy továbbra is, szerintem érintés. A többség úgy

döntött, hogy nem az, emlékszem, az nem esett jól, hogy akit megérintettem – ő dönthette el elsőnek -, végülis ő sem annak tartotta. Láttam, hogy átgondolja, ismertem is, hogy olyan, aki átgondoltan mond ki v.mit. Később azt gondoltam, racionális alap-alkata mondatta vele; ami nem biztonsággal megfoghatóan megállapítható, az inkább nincs. És zavarba is jött (– pedig nem volt könnyen zavarba ejthető, inkább ő szeretett, s tudott is zavarba ejtő lenni, de általában nem bántóan, elegánsan, eszesen, s szinte csak olyankor, ha v.mi szerinte világos hibára hívhatja fel így a figyelmet, inkább szellemesen. És többször véltem úgy, hogy inkább igaza van ezekben, mint nem. Ritka ez, úgy látom; hogy v.ki nem elsősorban öncélúan, szórakozásból használja zavarbaejtési intellektuális képességét).

Persze én egyáltalán nem számoltam azzal, hogy még zavarba is hozom. Az megragadt még, hogy *Megérintettem* közeli barátja - akit én is ismertem -, nekem úgy tűnt, bár maga végiggondolná, de mert hűsége jóbarátjához beelőz, azért mond nemet, mert barátja is. Sőt, szemében villanásnyi rosszallást is látni véltem pillanatra, hogy észlelte ő is, barátja zavarban van, és én vagyok az oka. Csak páran lehetnek a bő tucatnyiból, akik elfogadták érintésnek, konkrétan arra emlékszem, hogy barátnő-jelöltem köztük volt – biztos vagyok benne, hogy nem miattam, hanem, mert úgy gondolta.

Ahogy mondtam, az egész hamar zajlott le, már túl is lépett a köv. játékra a társaság.

✂ ✂ ✂

3., „A pofon – áldozatok”

Időben a két előző sztori közt történt. Dühös voltam, tényleg dühös. Minden összejött, tényleg minden. A gimiben túlnyomórészt hazugságot és képmutatást éreztem az iskola részéről, amit ilyen mértékben addig én legalábbis nem vettem észre. Előtte – mint utánamentünk - simán félrekezeltek a szívemmel, és elkenték a kórházban. A bejáratos két baráti körben is több hasonló 'cinkes' megelésem lett. És a párkapcsolatom is beillett e sorba. És mindenfelől éreztem rejtetten, de határozott nyomást, hogy vegyek részt a 'játékokban', főleg, mint olyan, akivel érzékeltetik, hogy 'jó játékos' lehetne. De akkor, aztán az összes játékból kihagytam magam. És lényegében azóta is – kivéve, ha későn vettem észre, és/vagy gyarlón valamelyest mégis 'belecsúszok'. Azt tapasztaltam, ha valaki inkább kimarad e 'játékokból', semmi másban se' nagyon vehet részt.

Késő este kijártam magamból a dühöm. Fülelmen szólt a 'brutal metal' – *Soulfly* debüt. album –, épp úgy kavargott bennem a harag forgószela, mint ahogy pontosan megrapeli *Sub Bass Monster* a „Nem vagyok ideges” c. számában;

<http://www.youtube.com/watch?v=HRc6H9xRHp0> (a szám UTube-os hivatkozása)

Mentem a városka egyik parkja felé – a pár valódi erénye közt, ami nem esik egybe mondott erényeivel, az egyik, hogy több, nagyobb egybe-zöldje van a városkának, egyik se' messze, nem egy a belterületen. Tényleg, mint a filmekben, az üres utcán, fülelmen a zenével, csak akkor vettem észre a rendőrautót, amikor mellém ért és rámvillantott. Meg se' nagyon akartam állni, de alapvető megfelelni készségem vonakodva megállított. Középkorú, őszes, nyúzott arcú rendőr fáradtan szállt ki a kocsiból, mellőle egy fiatal, vékony, tán tanonc, de mindenképp kezdő lány. Nem adtam rögtön a személyim. Öntudatosan, dacból, de küzdve jógyerek alap-énemmel, és még hullámzó dühömmel préseltem ki magamból, hogy tudom, hogy meg kell indokolnia az igazoltatást. Nem tudtam befejezni a mondatot, mert villant a pofon. Innentől automatikusan nyúltam a személyimért. Miközben átadtam, szégyelltem magam, hogy a pofon egyből 'betört', aztán ez át is suhant rajtam, és egy fél pillanatra megfordult a fejemben, hogy folytatom az ellenkezést, de ezt helyből elnyomta, hogy a rendőr milyen zavarba jött. Böbeszédűen magyarázni kezdte, hogy értem meg, „lent” a városközpontban „anyaggal” kaptak el az előbb srácokat, parancsba kapták, hogy azonnal, minden fiataalt igazoltassanak az utcán, ez Neki már rég többszörös túlóra, nincs ideje 'ilyesmire' – ezzel végülis önkéntelen meg is felelt az amúgy jogosan kért indoklásnak is. Hozzáteszem, sokat róttam akkoriban késő este is a városka utcáit, soha nem láttam olyat, amit a rendőr felvázolt, persze lehet, csak véletlen. Szóval egyértelműen látszott, hogy zavarban van, és tudja, mert rutinos, hogy nincs közöm a dologhoz, és szégyellte magát az amúgy hatékony eszközért. És láttam az arcán a túlórát, látni véltem a basáskodó főnökét, a tán nyaggató feleséget.. Ő volt az áldozat. Viselkedésemben viszont maradt azért – helyesen – a dac, ami annyira futotta, hogy fogaim közt morzsolva a szókat, odavettem a lánynak, hogy „Remélem, most tanulsz”, rém klisés, de így volt, „Ne nehezítsd tovább a helyzetet”, szólt a válasza. Nem tudom pontosan, hogy még miért, de a rendőr az autóra kipakoltatta a dzsekim zsebeit. *Metallica*, *Queen*, *AC/DC*, *Pantera* s tán egy *Pink Floyd* kazi került a csomagtartóra. Sok, többé-kevésbé dühös zene elfér egy kamasz dzsekijében, főleg, ha dühös.

Aztán lényegében szó nélkül, intve visszapakoltatták a zsebeim, és mentek is. Háromnegyed órát még biztos álldogáltam. Amit az imént felvázoltam, az akkor csak töredékesen tudatosodott, ami rosszul esett, nem ehhez szoktam magamtól, de végülis elfogadtam, nem erőltettem ezt a részét tovább. Akkor erősebb volt, hogy miért 'kaptam' a pofont, nem konkrétan a rendőrtől, egyáltalán. Azt éreztem, hogy nem érdemeltem meg, de mégis meg kellett kapnom. Kisebb köröket lépkedtem az utcán, közben a pofon helyét - amit még éreztem az arcomon - meg-megérintve, mintha nem is hozzám tartozna. Nem kaptam ilyen 'szakszerű', kemény pofont. Könnyeztem és el-elmosolyogtam magam, sajnáltam magam, a helyzetet, a rendőrt, és együttéreztem Vele. Még felmerült bennem, hogy 'visszakrenkölöm' magam a dühbe, vissza a zenét, neki a parknak, most még egy okkal több is, de ez már elszállt. Lassan haza vettem az irányt. Mire hazaértem, megnyugodtam, el voltam fáradva, a szokásosnál hamarabb elaludtam, belealudtam a még felmerülő érzésekbe, gondolatokba, és éreztem, ez csak idővel áll össze.

Most még azt gondolom, hogy aktuálisan megmentettük egymást. Én Őt attól, hogy az a minden bizonnyal a tényérben amúgy is lappangó pofon, legalábbis akkor, ne másan csattanjon. Ő engem a dühöm fokozódó viharától. Mindketten áldozataiként életünk bajainak.

Az ilyen módon jogosan viszkető tenyér, jogosan támadó düh csak egymás áldozataivá tehet minket, míg valójában meg nem békülünk – én még nem tudtam lemondani arról az illúzióról, hogy úgy volna igazi, ha ezzel kapcsolatos dolgunk elvégezte mellé járulhat, hogy illetően jogos dühök valódi, adott esetben személy szerinti kiváltói, táplálói ezt felismerve, szembe nézve, megbánnák és megkövetnék a másikat, valójában így könnyítve magukon, a helyzeteken, a közös valódi feladatokon. És ha esetleg egyszer fordulnának a szerepek, már volna irányadó, jó példa.